

10. szám,

Ára 2 fillér. 1913. március 9.

Éjnye bejő!

Megjelenik minden vasárnap.

Előfizetői és Kiosztói: Budapest, IV., Sarkantyus-utca 3. sz.	ELŐFIZETÉSI ÁR. Egész évre K 2.40 Fél évre " 1.20 Negyed évre " .60	Kiosztói és Előfizetői: Budapest, IV., Sarkantyus-utca 3. sz.

Keserves.

— Nem nézték még önt férfinak, nagysád?
— Soha. Hát önt?

Pesti versek.

— Alanyi dalok. —

*Az alanyi költészet,
Mondják, igen szép dolog,
Mikor a költészet tárgya
A költő körül forog.
Nos, akkor az én verseim
Szintén ilyen lesz, alanyi,
A tárgya körülöttem forog
Nem jó ezt látni, csak hallani.*

*Mint mondám, én vagyok az alany
S a vers tárgya én körülöttem forog,
Sőt nem csak, hogy körülöttem van,
De körülöttem és morog!
Hogy mi az, ki az, ki ilyenkor,
Ép elsején forog körültem, oly izgalom?
Nos, látom, nem találják: ügyse ki,
Megmondom hát: Persze, a szabóm!*

*Az alany sem mindig marad alany
Mert ha korcsolyát hord a lábikrán,
Hanyatt vágódik a jégen, felemelik,
S így lesz belőle — átitmány?*

Gergely Rezső.

o is!

— De, ugyebár, nem mondd el senkinek az eljegyzésünket?

— Dehogy! Hiszen én is restelem!

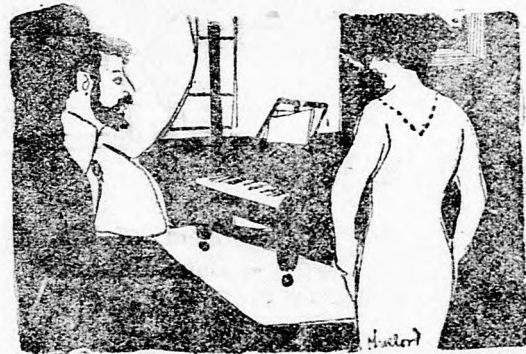
Emlékeztető.

— Kis... kisasszony, emlék... emlékeztet engem a szép... tavaszi tájra... olyan szép...

— Maga meg emlékeztet engem arra a munkásra, aki kint a kertben dolgozik, mert magát is úgy megizzasztja a bók, mint azt a munka.

Pana

— Már a nászutunk óta várom, hogy ezt a két gombot felvarrd...

— Oh, tudom, hiszen azért vettél el!

Csak-Vizet Tamás

előadása.

Mélyen tisztelt hölgyeim! Nagyrabecsült uraim! Kedves ifjuság! Hogy a bor, a sör, a pálinka és a szeszitaloknak minden néme az emberi egészségre, az emberi életre mennyire ártalmas, azt ezúttal elméleti fejtegetés helyett megrázó példával fogom bizonyítani, arra kérve föl már eleve is tisztelt hallgatóimat, hogy az alkoholelleses küzdelem hívei közé álljanak és a „Csak vizet iszunk“ páholyba beiratkozzanak. (Keesege-utca 13. Tagsági díj 12 korona.)

Méla Péter szabómester volt a Kovács-utcában és a zsoltárbeli szarvashoz hasonlított, amely „a szép híves patakhöz“ járt, hogy csörgedező, friss vizet igyék. Egy alkalommal, egy szép nyári délelőtt, amikor a hőség magas fokra hágott, Méla Tamás egy jól elkészített úri öltönyt vitt haza megrendelőjének. Ez a ruhát fölpróbálta és megelégedésének minden tekintetben kifejezést adott, azt is megjegyezve, hogy Budapesten csakis azok a szabómesterek állanak az alkotó művészet magaslatán, akik az alkoholt teljes megvetésükkel illetik.

Méla Péter, aki a ruha árát is megkapta, jókedvvel, elégedetten indult hazafelé és arra gondolt, hogy a jól teljesített

munka tudata, boldoggá teheti az embert. Amikor pedig ment, mendegélt hazafelé, a meggondolatlanul elfogyasztott reggeli boszút kezdett állani. Méla Péter az nap reggel foghagymás pirítóst evett, erősen megzsírozva és megsózva. Ebből természet-szerűen következik, hogy megsomjazott és hogy szomszárja mindinkább égetővé vált. Talán azt is meglehetne állapítani, hogy ez a szomszárja egyszerre rohanta meg. Ily körülmények között az egyik bérpalotába tért be, ahol a házmestertől egy pohár vizet kért. A vörös orrú, részeges házmester, akinek a feje ezúttal is a pálinkától gőzölgött, Méla Pétert gúnyosan elutasította, azt mondva, hogy az okos ember ha szomszárja, söresarnokba megy. A szegény szabómester a csufondáros megjegyzés után a házat elhagyta, mit sem tudva arról, hogy két és fél perc múlva a házmestert gutaütés érte és ennek következtében halva rogyott össze.

Méla Péter szomszárjái kinjaival tovább haladt és mert ő is csak gyöngé ember volt, nem tudta megállni, hogy az egyik söresarnokba be ne térjen. És pedig annyival is inkább, mert a nagy ablakon át látta, hogy a bent ülő elkárhozott lelkek mily élvezettel isszák a habos, behűtött mérget. Méla Péter megállt a csaposlegény előtt és egy korsó sört kért, amit azonnal megkapott. A következő percben úgy érezte magát, mintha új született volna és ennek az érzésnek a hatása alatt olyasmit gondolt, hogy mégis csak jobb víz helyett sört inni. Sőt az az ötlet is megfordult agyában, hogy a zsoltárbeli szarvas, ha módjában állott volna, nem a szép híves patakhöz, hanem a sörforráshoz sietett volna.

A söresarnokból vígan, elégedetten lépett ki, mit sem törődve azzal, hogy az ital fejébe szállt és meg is szédítette. Am ha nem is törődött vele, mégis úgy vélte, hogy ezúttal egy kis kerülőt tesz s így a hosszab utat választva, amely a Harcsa-utcán át vezetett haza. És itt következik a mindenható, az alkoholelleses Isten boszúja, aki semmiért sem haragszik annyira, mint azért, hogy az emberek szeszt fogyasztanak. Ez a mindenható felhőt felhőre gyűjtött az égen s azok egyikéből éppen akkor esapott le a villám a Harcsa-utcába, amikor Méla Péter azon át haladt. A villám természetesen a szabómestert érte, aki abban a pillanatban szörnyet halt, azt bizonyítva

esetével, hogy az alkohol azokon, akik fogyasztják, keservesen megboszúlja magát.
Mindebből, mélyen tisztelt hölgyeim, nagyrabecsült uraim és kedves ifjúság, azt a tanúságot vonhatjuk le, hogy így jár, aki olykor sört iszik.

Becsületérzés.

— Ön tehát azért vágta földhöz a panaszost, mert piszkos gazembernek nevezte?

— Igenis, kérem, mert hát én mindig nagyra tartottam a tisztaságomat.

Furcsa!

Furcsa ám nagyon a politika. A mágnások például azért nem akarnak Lukács-csal kezelni, mert jól tud — elkezelné.

Megnyugtató.

— Inkább eltemettetem magam, mondja a bácsi, semhogy elégessenek. A temetés mégis csak olcsóbb.

— Oh, mondja az öcsös, ne törődjél vele, hiszen én viselem a költségeket.

Tisztességtudás.

Idegen legény téved a faluba. Éppen nagy verekedés van a kocsmában. A legény megbillenti kalapját:

— Megkövetem, szabad nekem is beleegyednem?

Ó az első.

Szabó: Miért nem enged be a szobához? Hiszen itthon van!

Szobaasszony: Addig nem megy be senki, amíg engem nem fizetett ki!

Megértheti.

— Ugy-e, mily egyszerű, ha az ember gazdagon élhet, drága Irmám...

— Igen, de teljesen megsemm kell tékoználni és nem kell két széklet koptatni, ha egy is elég lenne...

Uj orvos.

— Végre megkaptad a diplomádat... Dehát miért sírsz?
— A jövődö pácienseimet sajnálom.

Ebben a drága világban.

— Ujjuju!
— Na minek örül annyira?
— Hogyne örülnék, a kormány végre
özünével szállítja a — áisznöbágot.

Kataesztrófa.

— Mari, szól a nagysága, maga el-
mehet... Nem tartom tovább!
— De hiszen nem csináltam semmit,
nagysága!
— A völegénye, akivel összeveszett,
visszahozta a maga ajándékait — az uram-
nak: A nyakkendőit, ingeit, zsebkendőit...

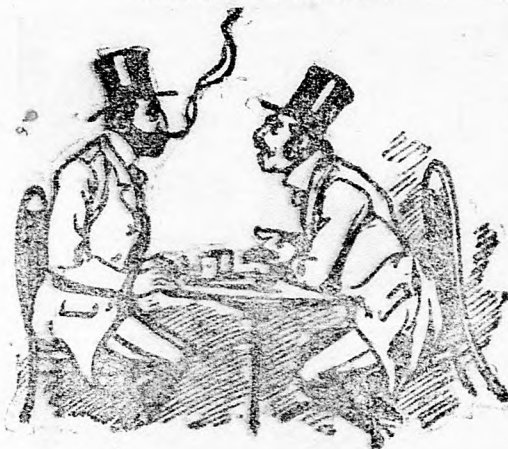
A torta.

— No, Bändi, akarsz még egy kis
tortát?
— Köszönöm... nem kérek...
— Ejnye, emye, elég volt?
— Rágni még tudnám, de már le-
nyelni nem... Hát nem kérek többet.

Egyszerű.

— Hogy van az, hogy magát egy
szeretik az emberek?
— Mert akikkel érintkezem, azoknak
nem azzal akarok impenálni, hogy én
mennyit tudok, hanem esedálem őket, hogy
ők mennyit tudnak.

Kávéházban.

— En láttam egy embert, aki meg ütötte a főnyereményt és még haragudott érte!

— Na, olyan mesüget ki kéne tönni!

— Igen! Egy bankpénztáros, mikor kifizette a nyeronék a milliót, a pénzre ütött dühösen!

— A Bazilika harangja lógjon a fűldben!

☐☐

— Mi az a spagát ultimó?

— Tán pagát ultimó?

— Nem! Spagát ultimó?

— Cineogd ki!

— Hát ha te egy cukorspárgára kötöd magad, az egy — spagát ultimó!

— Vicsze pajtás nézze a nyakad tizenhétnek — amire be kell vágni!

☐☐

— Mibe kerül egy aprólék?

— A nejem azt mondja, 65 krajeár!

— En láttam olyat, ami 2000 koronába került!

— Ne mondd!

— De! a Herczel professor megoperált egy vagyonos börziánert és a fején csak egy apró lék maradt — 2000 koronáért!

— Maradjon a tiéden egy félméteres — ingyen!

Jótekonny célra.

— Husz korona egy csék, kisasszony?

— Bizony. Jótekonny célra...

— De annak olyan kicsi a szája, hogy husz koronáért kettőt is adhatna...

Ki vele!

— Pincér, vigye ki ezt a tojást á — tekerje ki a nyakát!

Mit játszik.

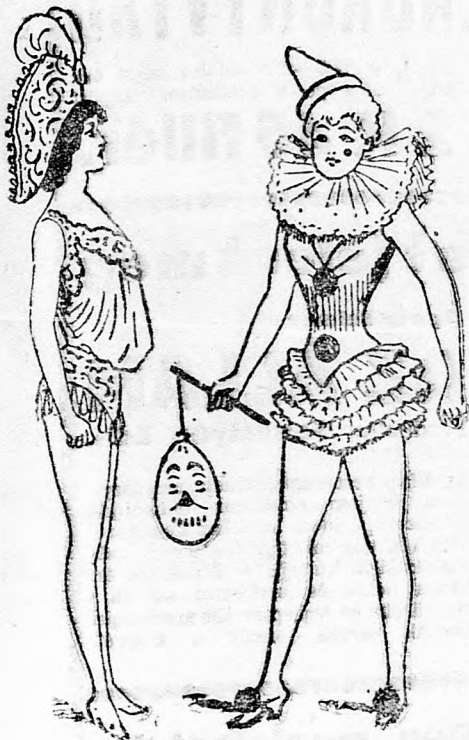
— A fia színész lett?

— Az.

— Jól játszik?

— Nem hiszem, mert mindig vesz

Dehogy!

— A térdén állva vallott szerelmet neked?
 — Mi jut eszedbe? Csak nem állok olyankor? Szépen ültem a térdén.

Orteumban.

— Ahá, itt találjuk bankár urat, ő nagysága talán már kiköltözött a nyaralóba?
 — Még nem.
 — S maga mégis lumpot?
 — Trainvózom magamat.

Kedvező hajlam.

— Mi lesz a fiaoskájából?
 — Ügyved. Már most is folyton a mások dolgába üti bele az orrát. Hát legalább fizessék meg érte.

Kedélyesen.

— Viszket a balszemem, vajjon mit jelent ez?
 — Hát azt, hogy nem a jobb szemem viszket.

Politikai sziporkák.

Ez a Lukács László most duplán is titkos. Először, mert *titkos tancsosz*, másodszer, mert egy kis panama-titok is tapadt hozzá.

*

Pecsetes úr is ő kelme, mert maga is, meg a sorsa is *meg van pecsételve*.

*

Egészen ráillik ez a régi magyar nóta:

Nézze csak a teinsúr,
 Milyen ez a mente,
 Zoltika a sterccel
 Osszevissza kente.

*

De mindenki azon csodálkozik, hogy *Zichy János* miért vált meg oly nehezen a mungó-kormánytól. Pedig úgy szokott lenni, hogy ha az ember — *rossz társaságba* keveredik.

*

Egészen itt az ideje már, hogy azt az embert aki mindennek fölemelte az árát, *kiemeljék a székéből*.

Pietykaszúron.

— *A patikusné már hazament? Miért?*
 — *Szegény, már egészen berekedt.*

Betűrejtvény.

Megfejtési határidő: március 15.

A megfejtők között két kötet könyvet sorsolunk ki
 — Mikulik Juliótól. —

lsß 333 Js 33 d 333
 33 33 33 33
 333 333 333

A múlt számban közölt talány helyes megfejtése:

„Tökéletes telefon.”

Helyesen megfejtették 6642-en. Az egyik jutalmat nyerte: *Sommer Ilona, Budapest*, a másikat *Gáspár Andor, Kolozsvár*.

Felolvas szerkesztő: Szentirmay Géza.

Nyomatott Wodianer F. és Fiai körforgógépek.
 Budapest, IV., Sarhantyas-utca 3. szám.

„BUDAPEST”

a legjobb és legelterjedtebb ellen-
zói napilap, amely a mai komoly
időkben igaz szószólója a megmoz-
duló ország követeléseinek. Cikkeit:

**Kossuth Ferencsal, Apponyi Albert
gróffal és Károlyi Mihály gróffal**

az élükön a legkiválóbb független-
ségi politikusok írják, értesülései
a legjobbak és a napi eseményeket
rendesen hű fényképfelvételekkel
illusztrálja.

Mutatószámát szívesen küld a
„Budapest” kiadóhivatala
Budapest, IV., Sarkantyus-utca 3. szám.

ÉLETBE

**Ép az új polgári perrendtartás
a kereskedő
az iparos
a gazdálkodó
a magános**

Általában minden ember kell, hogy tanolja
ezen új törvény fontos rendelkezései és
hatáskörét, mert a mindennapi életben
gyakran szükség van rá.

**Ne készen tehát
és rendelje meg azonnal**

AZ ÚJ POLGÁRI PERRENDTARTÁST

szakszerű magyarázatokkal, jegyzetekkel
és tárgymutatóval állítja!

Dr. Török Sándor főtanácsos írtja.

Ara csendes
kötésben **4** korona.

Az ország előzetes beérkezése ellenében bé-
mentve küldi:

WODIANER F. és FIAI

kiadóhivatala,

BUDAPEST, IV., SARKANTYUS-UTCA 3.

VILÁGKÖNYVTÁR

Egy-egy 300—400 oldalas kötet ára
bekötve postai szállítással együtt

2 K 45 fillér.

Most jelent meg

Oppenheimer:

AZ ÁLLAM

Fordította: **Sebestyén Ede.**

Az állam szociológiáját adja ez a könyv.
Nem közjogi elméletek dőlőbábjait
tükrözteti, hanem az állam keletkezé-
sét, a történelmi fejlődés során való
kialakulását kutatja. — Tömérdek ér-
dekes példa és szellemes stílusa a
legkifünőbb és legnépszerűbb szociológiai
munkák sorába emelik a könyvet.

Előzőleg megjelentek:

Bölsche: Az élet fejlődéstörténete,
1 kötet.

Dumas: Napoleon élete, 1 kötet.

France: A fehér könyv, 1 kötet.

Kropotkin: Egy orosz forradalmár
emlékiratai, 2 kötet.

Maeterlinck: A szegények kincse,
1 kötet.

Ostwald: Feltalálók, felfedezők, nagy-
emberek, 1 kötet.

Strindberg: Történelmi miniatűrök,
1 kötet.

MAETERLINCK:

A SZEGÉNYEK KINCSE

Ez a finom mély és szel-
lemes munka a lélek kin-
cséről szól mindazokhoz,
akiket megbántott az élet.

Körülbelül 300 oldalra terjed, gyönyörű
angol vászonkötésben, utánvétellel 2 korona
45 fillérért lapunk kiadóhivatala szállítja.